

[Frank Jensen]

dige ville miste tilknytningen til arbejdsmarkedet. En politisk handlingslammet regering forstærkede problemerne; Danmark indtog en uacceptabel placering som nummer sjok i det europæiske samarbejde og i europæisk sammenhæng, når det angik vækst og beskæftigelsen, så behovet for et politisk kursskifte var åbenlyst.

Kursskiftet kom med regeringsskiftet; det historiske reformarbejde kom for alvor i gang her i Folketinget efter folkeafstemningen den 18. maj 1993, og med vedtagelsen af regeringens finanslov for i år blev kursskiftet endeligt cementeret. Nu blev beskæftigelsen endelig sat øverst på den politiske dagsorden. Kampen mod arbejdsløsheden og øget livskvalitet er igen de to væsentligste omdrejningspunkter i den førte politik her i landet, og resultaterne viser sig nu: Beskæftigelsen stiger for første gang siden 1987; der blev etableret 12.400 nye job i andet halvår af 1993, og beskæftigelsesfremgangen er fortsat i hastigere tempo i 1994.

Og noget meget glædeligt er, at denne forandring i den danske økonomi også giver de unge en chance. Antallet af praktikpladser i virksomhederne til de unge stiger stærkt; i 1993 blev der skabt 3.600 flere praktikpladser, og denne positive udvikling har vi heldigvis kunnet fastholde i 1994. Produktionen vokser kraftigt, eksporten stiger ud over det forventede, overskuddet på betalingsbalancen er større end nogen sinde, inflationen er i bund, de offentlige finanser er under kontrol, i løbet af nogle år vil statens underskud være bragt betydeligt ned, og renten er den laveste i de seneste 34 år. Det er faktisk ikke så ringe.

Har nogen glemt den katastrofale situation på boligmarkedet, da regeringen kom til? Vi oplevede tusindvis af tvangsauktioner, økonomisk ruin og stavnsbinding af masser af familier. Og hvordan ser det ud nu, hvor regeringen er kommet til hjælp med skattereform, boligpakke og lånomlægning?

Ja, spørger vi på markedet, spørger vi ejendomsmæglerne, så melder de tilbage, at de har de bedste salgstal i mange år, og at antallet af tvangsauktioner er faldet brat. Fra april sidste år til april i år er antallet af tvangsauktioner faldet med 41 pct., et resultat, som tusinder af familier mærker i deres dagligdag. Der er kort sagt styr på økonomien, og resultaterne kan nu mærkes på beskæftigelsen.

I det forløbne år har vi hørt mange påstande om regeringens politik fra oppositionens side. Når luften er sivet ud af den ene påstand eller påstanden er slidt op, er der kommet nye til. Først hørte vi, at regeringen aldrig kunne blive enig om en fælles politik. Men regeringspartierne tvivlede nu aldrig på, at den nye regering havde kræfterne til at fremlægge en handlekraftig politik. Så fremlagde regeringen »Ny kurs mod bedre tider« den 19. maj sidste år, dagen efter folkeafstemningen. De vigtigste elementer var en aktiv økonomisk politik, skattereformen og arbejdsmarkedsreformen. Dengang fortalte VKZ-partierne, at det var en forkert politik, og at regeringen havde fremlagt en økonomisk plan, som skabte usikkerhed og utryghed mange steder – sådan sagde Venstres næstformand ved Folketingets afslutningsdebat sidste år. Tiden har nu vist – også for hr. Fogh Rasmussen – at Venstre havde uret. Men nu har vi så hørt, at der er kommet nye argumenter og nye dogmer om regeringens politik, men vi har ikke efterfølgende hørt nogen indrømmelser om, at Venstre tog fejl, og jeg mener, at det ville klæde Venstres næstformand at sige: Jeg tog fejl, jeres politik virker.

Regeringen har været uforsigtig, er det blevet sagt. Nej, regeringen har været meget forsigtig i vurderingen af de økonomiske konsekvenser af sin politik! Og det er en forsigtighed, som burde gøre det muligt at samle alle Folketingets partier i glæde over, at vi nu endelig har fået brudt efterkrigstidens længstvarende lavkonjunktur og fået en fremgang, som kan dokumenteres. Men i stedet for at glæde sig bliver man sur og fornærmet over det gode og det positive. Surheden præger oppositionen. Det er for småligt af oppositionen – det er simpelt hen for småligt!

Nu – efter at de to første klicheer er slidt op – har vi fået en ny variant ind i debatten: I virkeligheden er det VK-partierne, der har ansvaret, selv om vi ikke lige mente det sidste år, da vi ikke mente, at der kom noget opsving; men nu da opsvinget er her og er godt på vej, bliver vi jo nødt til at tage ansvaret!

Nogle har ment, at opsvinget har skabt flaskehalse: stor mangel på arbejdskraft i udvalgte sektorer – hermed nærmest underforstået, at opsvinget så var uønsket. Men jeg skal garantere, at Socialdemokratiet og de øvrige regeringspartier er lige så optaget som oppositio-